Teist wisi juhhatas meie kallis Jummal omma ustawa ümmardaja, Torri Hindo Jakobi Lesse-naese Anne, Koimula Küllas, ja Lorma Kihhelkonnast. Sesamma lahke, tännotik, heameelelinne, ja allandlik naene ellas kahhekfa kümmend aasta hea termise sees, ja monnes päwad enne kui ta surri, joudis temma weel jalgsi Kirriku miana, et kül ep olnud hea ilm. Koks päwa enne kui Ömisteggia tedda korristas, olli ta läinud ühhe ommaist minniaist katsma, kes lapse waewas olli, ning olli tedda truiste aitnud. Temma mees armastas tedda wägga, agga ta olli ka armastusse wäärt perreemma, nabbikasa, ja lastcemma. Ta olli joudsaw ja usfin omma mehst, ommad lapsed, ja nabrid lahke ja helde Süddamega armastama ja römustama. Ta räkis ikka römoga, kuida temma önnis mees ühhes nouus olli olnud temmaga majas-piddamisse ja laste-kaswatamisse tö jures. Kül, ütles ta, läks monnikord Südda halledaks, kui perre-issa lapsi witsadega peksis, ja et minna kül ei lausunud sannagi sest, laste ehk perre-rahwa kuuldes; siiski pallusin ma tedda, kui üksi ollime, et ta laste peäle piddi armo heitma, agga ta wastas minnule: Morikenne! wallatuma ja kergemelelisse lastega peap wannem kannatama, agga kangekaelne ja sannakuulmatta laps peap kangeste nuhheltud sama witsaga, et ta ei sa emmale mele härmiks, ning et issa saap römo temmast nähha.

Se keige armsam assi, mis sest waggast Koimula Annest tulleb öölda, on se, et temma truiste Jummala sanna öppetusle järrel ellas, mis temma kirriko läks kuulma, ja mis temma majas likus. Sest ta ütles: Mis maksab keik kirriko käiminne ja keik Jummala sanna öppetus, kui ma sedda ükspäinis körwadega kulen, ja kui minna ep olle nenda kui ta öppetap, ustaw, kasfin, allandlik, ja armolinne? kuida woin ma ihhaldada,